

дителното Събрание обявяватъ че „френския народъ нѣма никога да употреби силитѣ си срѣщу свободата на кой да е народъ“. Членовѣтъ на Конвента подтвърждаватъ това общание, като прилагатъ още че ще спомагатъ на тие, които биха искали да извоюватъ свободата си, а христианина Грегуаръ въ проекта си за провъзгласяване мѣждународното право казва: „Това което единъ чловѣкъ дължи спрямо другитѣ хора, сжщото е длъженъ и единъ народъ спрямо други“. Кондорсе най-сетнѣ искаше свикванието на единъ европейски сеймъ за да разработятъ основитѣ на всеобщия миръ.

Френскитѣ конституции се грижѣтъ, както за частния тѣй и за общия интересъ; образованието е провъзгласено отъ него, като священъ дългъ на държавата спрямо гражданитѣ, тѣй сжщо както общественното спомагане. Законитѣ на 1791 и 1793 години гарантиратъ помощъ на слабитѣ и работа на здравитѣ, като се грижѣтъ еднакво за да нахранѣтъ душата и тѣлото. Бареръ, въ единъ прѣвъсходенъ докладъ върху срѣдствата за искореляване на нищенството, по слѣдующия начинъ исказва чувствата на солидарността: „Никога не трѣбва да се забравя, че сѣки гражданинъ на една република не може единъ раскрачъ да прѣстѣпи безъ да не стѣпа на своята територия и на своята собственост“.

И тѣй социализма, въ обширното значение на думата излиза родно чедо на френската революция и школата на Сенъ-Симониститѣ, чейто идеалъ бѣше всемирната асоциация, намѣри готова програма за реформитѣ си въ мислитѣ на сжщия тоя Кондорсе, когото ние толкозъ пѣти сме цитирали: „Всичкитѣ учрѣждения трѣбва да иматъ за цѣль подобренieto на нравственността, на умственото развитие и физическо подобрене на най-многобройното и най-бѣдно население“. Една прѣкрасна мисль, която служи като свързка мѣжду прогрессив-